

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟ
ΚΑΙ
ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΟ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

ΣΤ' ΛΟΥΚΑ, Μαρκιανού και Μαρτυρίου
Μαρτύρων και νοταρίων
ΚΥΡΙΑΚΗ 25 Οκτωβρίου 2015

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ (Γαλ. β' 16-20)

Αδελφοί, ειδότες ότι ου δικαιουται ανθρωπος εξ εργων νόμου εαν μη δια πιστεως Ιησου Χριστου, και ημεις εις Χριστον Ιησουν επιστευσαμεν, ινα δικαιωθωμεν εκ πιστεως Χριστου και ουκ εξ εργων νόμου, διοτι ου δικαιωθησεται εξ εργων νόμου πασα σαρξ. Ει δε ζητουντες δικαιωθηναι εν Χριστω ευρεθημεν και αυτοι αμαρτωλοι, αρα Χριστος αμαρτίας διάκονος; Μη γένοιτο. Ει γαρ α κατέλυσα ταυτα παλιν οικοδομω, παραβάτην εμαυτον συνίστημι. Εγω γαρ δια νόμου νόμω απέθανον, ινα Θεω ζήσω. Χριστω συνεσταύρωμαι· ζω δε ουκέτι εγω, ζη δε εν εμοι Χριστός· ο δε νυν ζω εν σαρκί, εν πίστει ζω τη του υιου του Θεου του αγαπήσαντός με και παραδόντος εαυτον υπερ εμου.

Ο Θεός ευαρεστεϊται στις προσευχες εκεινες που προσφέρονται με τον προεποντα τροπο, δηλαδη με συναίσθηση της ατέλειας και της αναξιότητος μας. Για να υπάρξει όμως τέτοια συναίσθηση, απαιτείται τέλεια αυταπάρηση του κακού μας εαυτού και υποταγή στις εντολές του Θεού, απαιτείται ταπείνωση και αδιάλειπτη πνευματική εργασία.

Άγιος Νεκτάριος Πενταπόλεως

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ (Γαλ. β' 16-20)

Αδελφοί, ξέρουμε πώς ό άνθρωπος δέν μπορεί νά σωθει μέ τήν τήρηση τών διατάξεων του νόμου. Αυτό θά γίνει μόνο μέ τήν πίστη στόν Ίησου Χριστό. Γι' αυτό κι έμεις πιστέψαμε στόν Ίησου Χριστό, για νά δικαιωθούμε μέ τήν πίστη στό Χριστό κι όχι μέ τήν τήρηση του νόμου· γιατί μέ τά έργα του νόμου δέ θά σωθει κανένας άνθρωπος. Άν όμως, ζητώντας νά σωθούμε από τό Χριστό, βρεθήκαμε νά είμαστε κι έμεις άμαρτωλοί όπως οί έθνικοί, σημαίνει τάχα πώς ό Χριστός όδηγει στην άμαρτία; Όχι βέβαια! Γιατί, αν ό,τι γκρέμισα τό ξαναχτιζω, είναι σαν νά όμολογώ πώς έκανα λάθος όταν τό γκρέμιζα. Κι άληθινά, μέ κριτήριο τό νόμο, έχω πεθάνει για τή θρησκεία του νόμου, για νά βρω τή ζωή κοντά στό Θεό. Έχω πεθάνει στό σταυρό μαζί μέ τό Χριστό. Καί δέ ζώ πιά έγώ, αλλά ζει στό πρόσωπό μου ό Χριστός. Κι ή τωρινή σωματική μου ζωή είναι ζωή βασισιμένη στην πίστη μου στόν Υίο του Θεού, πού μέ άγάπησε και πέθανε εκούσια για χάρη μου.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ (Λουκ. η´ 26-39)

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐλθόντι τῷ Ἰησοῦ εἰς τὴν χώραν τῶν Γαδαρηνῶν, ὑπήντησεν αὐτῷ ἀνὴρ τις ἐκ τῆς πόλεως, ὃς εἶχε δαιμόνια ἐκ χρόνων ἰκανῶν, καὶ ἱμάτιον οὐκ ἐνεδιδύσκετο, καὶ ἐν οἰκίᾳ οὐκ ἔμενεν, ἀλλ' ἐν τοῖς μνήμασιν. Ἰδὼν δὲ τὸν Ἰησοῦν καὶ ἀνακράξας προσέπεσεν αὐτῷ καὶ φωνῇ μεγάλῃ εἶπε· Τί ἐμοὶ καὶ σοί, Ἰησοῦ υἱὲ τοῦ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου; δέομαί σου, μὴ με βασανίσῃς. Παρήγγειλε γὰρ τῷ πνεύματι τῷ ἀκαθάρτῳ ἐξελθεῖν ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου. Πολλοῖς γὰρ χρόνοις συνηροπάκει αὐτόν, καὶ ἐδεσμεῖτο ἀλύσει καὶ πέδαις φυλασσόμενος, καὶ διαρρήσσων τὰ δεσμὰ ἠλαύνετο ὑπὸ τοῦ δαίμονος εἰς τὰς ἐρήμους. Ἐπηρώτησε δὲ αὐτόν ὁ Ἰησοῦς λέγων· Τί σοί ἐστιν ὄνομα; Ὁ δὲ εἶπε· Λεγεών· ὅτι δαιμόνια πολλὰ εἰσηλθεν εἰς αὐτόν· καὶ παρεκάλει αὐτόν ἵνα μὴ ἐπιτάξῃ αὐτοῖς εἰς τὴν ἄβυσσον ἀπελθεῖν. Ἦν δὲ ἐκεῖ ἀγέλη χοίρων ἰκανῶν βοσκομένη ἐν τῷ ὄρει· καὶ παρεκάλουν αὐτόν ἵνα ἐπιτρέψῃ αὐτοῖς εἰς ἐκείνους εἰσελθεῖν· καὶ ἐπέτρεψεν αὐτοῖς. Ἐξελθόντα δὲ τὰ δαιμόνια ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου εἰσηλθόντες εἰς τοὺς χοίρους, καὶ ὥρμησεν ἡ ἀγέλη κατὰ τοῦ κρημνοῦ εἰς τὴν λίμνην καὶ ἀπεπνίγη. Ἰδόντες δὲ οἱ βόσκοντες τὸ γεγενημένον ἔφυγον, καὶ ἀπήγγειλαν εἰς τὴν πόλιν καὶ εἰς τοὺς ἀγρούς. Ἐξήλθον δὲ ἰδεῖν τὸ γεγονός, καὶ ἦλθον πρὸς τὸν Ἰησοῦν, καὶ εὗρον καθήμενον τὸν ἄνθρωπον, ἀφ' οὗ τὰ δαιμόνια ἐξεληλύθει, ἱματισμένον καὶ σωφρονοῦντα παρὰ τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ, καὶ ἐφοβήθησαν. Ἀπήγγειλαν δὲ αὐτοῖς οἱ ἰδόντες πῶς ἐσώθη ὁ δαιμονισθεὶς. Καὶ ἠρώτησαν αὐτόν ἅπαν τὸ πλῆθος τῆς περιχώρου τῶν Γαδαρηνῶν ἀπελθεῖν ἀπ' αὐτῶν, ὅτι φόβῳ μεγάλῳ συνείχοντο. Αὐτὸς δὲ ἐμβὰς εἰς τὸ πλοῖον ὑπέστρεψεν. Ἐδέετο δὲ αὐτοῦ ὁ ἀνὴρ, ἀφ' οὗ ἐξεληλύθει τὰ δαιμόνια, εἶναι σὺν αὐτῷ· ἀπέλυσε δὲ αὐτόν ὁ Ἰησοῦς λέγων· Ὑπόστρεφε εἰς τὸν οἶκόν σου καὶ διηγοῦ ὅσα ἐποίησέ σοι ὁ Θεός. Καὶ ἀπῆλθε καθ' ὅλην τὴν πόλιν κηρύσσων ὅσα ἐποίησεν αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ (Λουκ. η' 26-39)

Εκείνο τόν καιρό, καθώς ἔφτασε ὁ Ἰησοῦς στήν περιοχὴ τῶν Γαδαρηνῶν, τόν συνάντησε κάποιος ἄντρας ἀπό τήν πόλη, πού εἶχε μέσα του δαιμόνια ἀπό πολύν καιρό. Ροῦχο δέν ντυνόταν οὔτε ἔμενε σέ σπίτι, ἀλλά ζοῦσε στά μνήματα. Ὅταν εἶδε τόν Ἰησοῦ, ἔβγαλε μία κραυγή, ἔπεσε στά πόδια του καί τοῦ εἶπε μέ δυνατή φωνή: «Τί δουλειά ἔχεις ἐσύ μ' ἐμένα Ἰησοῦ, Υἱέ τοῦ ὑψίστου Θεοῦ; Σέ παρακαλῶ μή μέ βασανίσεις». Αὐτά τά εἶπε, γιατί ὁ Ἰησοῦς εἶχε διατάξει τό δαιμονικό πνεῦμα νά βγεῖ ἀπό τόν ἄνθρωπο. Ἀπό πολλά χρόνια τόν εἶχε στήν ἐξουσία του, καί γιά νά τόν συγκρατήσουν τόν ἔδεναν μέ ἀλυσίδες καί τοῦ ἔβαζαν στά πόδια σιδερένια δεσμά. Ἐκεῖνος ὁμως ἔσπαζε τά δεσμά, καί τό δαιμόνιο τόν ὀδηγοῦσε στίς ἐρημιές. Ὁ Ἰησοῦς τόν ρώτησε: «Ποιό εἶναι τό ὄνομά σου;» Ἐκεῖνος ἀπάντησε: «Λεγεών»· γιατί εἶχαν μπεῖ μέσα του πολλά δαιμόνια. Τά δαιμόνια, λοιπόν, τόν παρακαλοῦσαν νά μήν τά διατάξει νά πάνε στήν ἄβυσσο. Ἐκεῖ κοντά ἦταν ἓνα κοπάδι ἀπό πολλούς χοίρους πού ἔβοσκαν στό βουνό, καί τά δαιμόνια παρακαλοῦσαν τόν Ἰησοῦ νά τοῦς ἐπιτρέψει νά μποῦν στούς χοίρους, καί τοῦς τό ἐπέτρεψε. Βγῆκαν, λοιπόν, ἀπό τόν ἄνθρωπο καί μπῆκαν στούς χοίρους. Τότε τό κοπάδι ὄρμησε πρὸς τόν γκρεμό καί πνίγηκε στή λίμνη. Μόλις οἱ βοσκοί εἶδαν τί ἔγινε, ἔφυγαν καί τό εἶπαν στήν πόλη καί στήν ὑπαθρο. Βγῆκαν οἱ ἄνθρωποι νά δοῦν τί ἔγινε καί ἦρθαν κοντά στόν Ἰησοῦ. Βρῆκαν τόν ἄνθρωπο ἀπό τόν ὁποῖο βγῆκαν τά δαιμόνια νά κάθεται δίπλα στόν Ἰησοῦ, νά φοράει ροῦχα καί νά φέρεται λογικά, καί φοβήθηκαν. Ὅσοι εἶχαν δεῖ τί εἶχε γίνει, τοῦς εἶπαν γιά τό πῶς ὁ δαιμονισμένος σώθηκε. Τότε ὅλο τό πλῆθος ἀπό τήν περιοχὴ τῶν Γαδάρων παρακαλοῦσαν τόν Ἰησοῦ νά φύγει ἀπό κοντά τους, γιατί τοῦς εἶχε πιάσει μέγάλος φόβος. Ἐκεῖνος μπῆκε στό πλοιάριο γιά νά γυρίσει πίσω. Ὁ ἄνθρωπος ἀπό τόν ὁποῖο εἶχαν βγεῖ τά δαιμόνια τόν παρακαλοῦσε νά τόν πάρει μαζί του. Ὁ Ἰησοῦς ὁμως τοῦ εἶπε νά φύγει, μέ τά παρακάτω λόγια: «Γύρισε στό σπίτι σου καί διηγήσου ὅσα ἔκανε σ' ἐσένα ὁ Θεός». Ἐκεῖνος ἔφυγε διαλαλώντας σ' ὅλη τήν πόλη ὅσα ἔκανε σ' αὐτόν ὁ Ἰησοῦς.